

דפי יגור

יום ו', 'ט באדר תשפ"ג, 10.3.2023, גיליון מס' 5040

ימי פורים

אחזקות יגור

ישיבה מיום 1.3.2023

ירון הדגיש את התחייבות החברה להעביר את הדוחות הכספיים להנהלת אחי"ג אחת לרבעון על ידי ברית פיקוח. לאור השינויים שנעשו מסתמן כי תקופת ההחזר תתקצר בצורה משמעותית.

ירון הציג את הרצון של "יגור פריטיים" להתפתח לעוד עיסוקים בתחום. נכון להיום, המרכזי שבהם הוא כניסה והפעלה של מרכז ספורט דומה בירושלים ללא השקעה כספית. נבדקות אפשרויות נוספות לכניסה באותה המתכונת למרכז ספורט בבני ברק ומתן שירותי ניהול למרכז הנופש בנופית.

סיכום 2022 ותכנית 2023 "יגור פריטיים" ("הספייס")

ירון סלע, מנכ"ל ובעלי רשת "גרייטשייפ", שמחזיקה ב-50.2% מ"יגור פריטיים" הציג את הפעילות שנעשתה משנת 2019 עד היום.

ירון סקר את הפעולות השונות שנעשו במרכז הספורט: צמצום זכיינים, הכנסת צוות מקצועי לניהול ועוד. נוכח הנ"ל והשקעות שנעשו בצידוד, התוצאות העסקיות עברו מהפסד לרווח. עם זאת, החברה עדיין חייבת לחברת "באלגן" כ-2.7 מיליון ש"ח. ההחזר לסכום זה נפרש לתקופה של 10 שנים.

1. קבלה לחברות

התקבלו לחברות: רון בונדרצ'וק, יעל בירן, אמוץ אשר, עמית קספרס, משי רובנצ'יק, מאור לוי, עמית יעלון, יוסי חלאווי

2. הסדר יישוב מחלוקות בשיוך דירות הצעת החלטה לפתרון מחלוקות

- הסתייגות לסעיף 3: השוואת מספר נציגי הציבור "בצוות יישוב מחלוקות" אל מול נציגי ועד ההנהלה + צוות השיוך + פרויקטור השיוך

בעד - 205 (60.47% מהמצביעים) נגד - 134 (39.53% מהמצביעים)

- הסתייגות לסעיף 4: צוות יישוב מחלוקות יחד עם בתי האב המערערים, יהיו רשאים לצרף בעלי מקצוע שונים לצורך יעוץ מקצועי. עלות היועצים תתחלק בין בית האב והקיבוץ באופן הקבוע בסעיף 11 בהסדר.

בעד - 208 (62.09% מהמצביעים) נגד - 127 (37.91% מהמצביעים)

- הסתייגות לסעיף 12: צוות שיוך דירות יחד עם ועד ההנהלה ימנו את נציג הקיבוץ לצורך ניהול הליכי הבוררות.

בעד - 172 (53.09% מהמצביעים) נגד - 152 (46.91% מהמצביעים)

- הסתייגות לסעיף 13: לבטל את הסעיף.

נגד - 155 (54.77% מהמצביעים) בעד - 128 (45.23% מהמצביעים)

אישור הסדר יישוב מחלוקות בשיוך דירות

בעד - 188 (83.93% מהמצביעים) נגד - 36 (16.07% מהמצביעים)

סה"כ מצביעים - 224 בעלי זכות הצבעה - 848 אחוז הצבעה - 26.42%

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

שתי השכונות החדשות (הבלוקונים והבריכה) והדרך שבה מתנהל הקיבוץ מול המשפחות, יוצרות מצב דומה לשיוך דירות. המשמעות היא, שכדי לנהוג באופן שווה עם כלל החברות והחברים אנחנו צריכים לקדם את סימון הדירות לשיוך.

הקיבוץ קיבל החלטה על זיקה בין כל משפחת חברים לדירתה, החלטה זו היא היסוד עליו אנחנו מניחים את המשך תהליך סימון הדירות. בהמשך השנה, נתחיל לסמן לכל משפחה דירה לשיוך. נתחיל בסימון הדירות בהן מתגוררות משפחות כדירות קבע, אחר נסמן דירות למשפחות הגרות בדירות מעבר. בהתאם להחלטה, סימון דירת מעבר היא קודם כל למשפחה שגרה באותו מבנה, כך שהסימון לא יהיה בהתאם לנוהל הקיים היום, ויעשה בהתאם למגורים בפועל בכל מבנה ומבנה. כשאני מנתח את המצב ביגור, אני רואה שאין הלימה בין אוגדן הדיור הישן לבין החלטות האסיפה בנושא השיוך. למיטב הבנתי, מכיוון שהחלטות על שיוך הדירות הן ההחלטות שהתקבלו לאחרונה והן גוברות על ההחלטות שבאוגדן הדיור.

כאן מתחברים שני התהליכים שהצגתי: התכנון המפורט מסמן כמה דירות יהיו בכל מבנה. לצורך סימון הדירות נשתמש בנתונים אלו. בכך נחבר בין שני התהליכים.

היום, כשאנחנו מעמיקים ועוברים בית בית, מתברר שיש לנו יותר דירות ממה שחשבנו בהתחלה, זה אומר, שהחוסר שלנו בדירות קטן יותר ממה שצפינו בתחילת הדרך. זה יאפשר לנו להציע למשפחות, שכרגע לא מסומנת להן דירה, בהמשך הדרך מספר פתרונות ואפשרויות לשיוך דירות במנעד עלויות שונה.

התהליך שהצגתי כאן הוא תהליך ארוך ומורכב לכולנו. מטבע הדברים גם הדרך להסביר אותו מורכבת. אני מקווה שהצלחתי לעשות זאת, ואם למי מכם יש שאלות אשמח לענות עליהן: בטלפון, בווטסאפ, במקומי או במייל. איני חבר בקבוצת הפייסבוק ואתר "צומת יגור" ולכן לא אענה ברשת זו.

במה אנחנו עוסקים היום? שני פרויקטים מרכזיים נמצאים במרכז העשייה שלנו, שישתלבו אחד בשני, בסופם לכל משפחה (זוג או יחיד) יהיה מגרש או דירה מסומנים לשיוך. את שני הפרויקטים אנחנו מקדמים בהתאם להסדר הזיקה. הסדר שהניח את היסודות להתקדמות שלנו בפרק סימון הדירות.

הפרויקט הראשון הוא הכנת תוכנית החלוקה למגרשים של כל אזור המגורים (פרצלציה). כדי לתכנן את החלוקה למגרשים, התחלנו ממבט כולל על כל הקיבוץ, משמע תכנון תוכנית אב ליגור. תוכנית המגדירה מראש את הכבישים הראשיים והמשניים בקיבוץ, איך מגיעים ואיך יוצאים מכל שכונה, איפה יהיו הכניסות לאזורי התעשייה, החקלאות והשכונות הבאות. במקביל, הגדיר מתכנן הנוף את השטחים הירוקים המרכזיים ואת העקרונות לשמירת האופי המיוחד של יגור. על בסיס הראייה הרחבה של שני נושאים אלו התחלנו את התכנון המפורט. צוות התכנון (המצומצם) בראשות האדריכל שוהם, כולל גם את מתכנני התחבורה והנוף ואת שני זהבי, דפנה דורפמן, אודי קינן, סיגל עמיר ואותי. הצוות עובר שכונה שכונה ומכין תוכנית חלוקה מפורטת, הכוללת חלוקה למגרשים, קביעת מספר דירות לכל מגרש, מיקום החניות, קביעת מערכת השבילים בכל שכונה ופרמטרים נוספים. כל זאת יאפשר לתת לכל יחידת דיור ו/או כל משפחה את מה שמגיע לה.

במקביל, אנחנו עוסקים בקידום הכנת הסדר סימון הדירות. בשלב זה ההכנה היא ברמה של צוות מצומצם מאוד, הכולל גם יועץ משפטי. נושא סימון הדירות הוא נושא טעון מאוד ולוחץ מאוד. יש צורך לתמרן כל הזמן בין הראייה לטווח ארוך, שמשמעותה - איזו דירה תשוויך למי, לבין הצרכים השוטפים. המדיניות שהייתה נהוגה ביגור, לקלוט את הבנים מבלי לבנות דירות חדשות שיסגרו את הפער בין הקליטה למצאי הדירות הנדרש, יצרה מצוקת דיור קשה אותה צריך לפתור במהלך שיוך הדירות. נקודת המוצא היא, **תהליך שיוך הדירות ימומש רק כאשר לכלל החברים תסומן דירה**. המטרה המרכזית שלנו היא לבנות את תהליך סימון הדירות, כך שיפתור את מצוקת הדיור. כדי לעשות זאת, אנחנו חושבים שיש לשנות את דרך החשיבה הקיימת של שיוך הדירות. אסביר: בניית

איל שריג

המקום לומר, כי יש קשר רצוף בינינו לצוות של כפר חסידים ולכן בכל אירוע חירום באחד מהישובים או בשניהם נעזור ונעזור אחד בשני. בדקנו מצאי מים, אוכל, חשמל. כל אלו נמצאים ביגור. קיימים גנרטורים לחירום, מתוך הנחה כי המרכזיות והכבלים לא ייפגעו, כנייל במים. קיימת תשתית טובה, ובהנחה שלא תיפגע תימשך אספקת המים כסידרה. אוכל בסיסי לשבועיים עד שלושה יש באקונומיה, ואנו תקווה שהסטופ-מרקט לא ייפגע ונוכל בשעת הצורך לערוך השלמות אצלו, אם הדרכים ליגור יחסמו זמנית.

ברעידת אדמה, יישובי המועצה לא יהיו בעדיפות של המדינה, המאמצים ירוכזו בערי הסביבה בהן יש בניינים עם 4-5 ויותר קומות, שהם בסכנה גדולה יותר, לכן אנו מוכנים עם ציוד עזרה ראשונה וכלי פינוי בסיסיים שיתנו מענה ראשוני בזמן חירום.

כל הכתוב לעיל אינו מוריד מכך שאסור לנו להיות מרוצים מהקיים, ואנו בודקים עצמנו כל הזמן מה ניתן להוסיף, במה ניתן להשתפר. במידה ויש למי מהחברים רעיונות - נשמח לשמוע ולבדוק היתכנות, כמו כן, אם יש מישהו עם קשרים לציודים שונים שיכולים לעזור בחירום וניתן דרכו לקבלם במחיר טוב, נשמח לדעת.

בעדכון סכום ההשתתפות העצמית בהחזרי בילינג נפלה טעות, נכתב בטעות כי ליחיד/ה יישאר גובה ההשתתפות העצמית בחודש 150 ש"ח. מינואר 2023 סכום ההשתתפות העצמית ליחיד/ה הוא 200 ש"ח לחודש.

מרפאה - שעות קבלה במרפאה:

קבלת אחיות בימים של בדיקות דם (שני, שלישי וחמישי) היא מהשעה 09:00 להוציא מקרים דחופים!!!
קבלת ילדים: בימים ראשון וחמישי מ-16:00 עד 16:45.
בימים שני ושלישי - מ-08:30 עד 09:00. יש להתקשר על מנת להירשם.

יש כיום לקופת חולים שלושה מרכזים רפואיים העובדים אחה"צ עד 23:00. לין, זבולון, ביי"ח כרמל.
במקרים שרוצים ייעוץ שאינו מחייב מיון (למיון צריך הפנייה מהשר"פ, או להתקשר *2700), עדיף להגיע לאחד מהמרכזים הללו ולא לביקור רופא, מפני שהם מחוברים למחשבי ה"כללית". בכל שלושת המקומות אין החזר כספי מיגור.

צח"י - יגור בעקבות רעידות האדמה באזור שלנו נפגשו עם צח"י כפר-חסידים ובדקנו אפשרויות לשתוף פעולה. זה

עוזו של הנינג'ה

נעם עוז על ההשתתפות בתחרות הנינג'ה של ערוץ 12

שפי עוז: חשוב לציין שנעם מתאמן בנינג'ה ספורט אצל הראל דודסון וצוות המאמנים. אנו, כהורים, מלווים אותו לתחרויות ונהנים לראות את התהליך ההשקעה, הרצינות וההתקדמות שלו.

בעקבות תכנית נינג'ה ישראל הראשונה נחשפתי והתלהבתי מספורט הטיפוס. התחלתי לטפס ב-Idlimb: בולדר והובלה (טיפוס בקירות גבוהים) ותוך זמן קצר הצטרפתי לנבחרת. במהלך שנתיים וחצי התרכזתי רק בטיפוס. לפני שנה החלטתי שאני רוצה להתחיל להתאמן גם בנינג'ה, התחלתי להתחרות בליגת העילית (הבוגרים) של הנינג'ה, עמדתי בקריטריונים והשתתפתי במכביה.

במהלך חודשים אפריל-מאי ניגשתי לאודישנים לתכנית וראיון עם אסי ורותם. לשמחתי, התקבלתי וניתנה לי האפשרות להתחרות (הורידו את הגיל ל-16). היה לי ברור שעוד אין לי מספיק ניסיון ויכולות להיות הנינג'ה של ישראל, אבל בהחלט המטרה הייתה "באזר" במוקדמות.

הדו-קרב שלי היה מול קן-גורו, אלוף הארץ בפארקור ומתמודד ותיק בנינג'ה, זה הגביר אצלי את המוטיבציה להתאמן חזק יותר בכדי לנצח.

במהלך התחרות הייתי מרוכז ב-100% במסלול בלבד, ואפילו לא שמעתי את קריאות העידוד של המשפחה והחברים. הקרב היה צמוד מאוד והורדתי את הידית חצי שנייה אחריו. כמובן שהתאכזבתי שלא הייתה לי האפשרות להמשיך את המסלול ולנסות להגיע ל"באזר", אבל אני מתאמן כרגע 6-7 אימונים בשבוע של טיפוס ונינג'ה, וחדור מטרה לקראת העונה הבאה.

פגישות שכאלה

פגישה עם אדם מיוחד

באחד מימי החורף טיילנו לפארק הקישון, ראינו את המים זורמים מתחת לגשרים, טיילנו בפארק, הכנו ושתינו תה צמחים. בדרך חזרה, ממש לפני היציאה מהפארק, ראיתי בחור מלקט צמחים. שאלתי אותו מה הוא מלקט, וכשהוא הרים את הראש וראה את הילדים הוא אמר לי: "חכי, אני אסביר לכולם". ככה נוצר קשר וחיבור הדדי ממבט ראשון. מתברר שלאיש קוראים מידן, וחופץ מזה שהוא אחד המלקטים המוכרים בארץ, הוא גם איש של אנשים, וגם... מנהל את הלול ביגור. עוד בקישון הוא נתן לילדים לאכול צמח בשם חומעה והראה ירקות נוספים, שאותם ניתן לאכול רק אחרי בישול. כבר שם קבענו שניפגש בהמשך והפעם נלקט ונבשל. וכך היה: השבוע נפגשנו שוב והפעם בהר. אנחנו הגענו עם עלי חובזה ומידן הגיע אחרי הליקוט ונתן לילדים לטעום עלים של חרדל ושל שומר. את כל העלים חתכנו ובישלונו על המדורה שהוא הדליק, ואכלנו בהנאה ובשמחה רבה. פגישה עם איש מיוחד, מלא בשמחת חיים, מתלהב, חי את מה שהוא עושה ומעביר את ההתלהבות שלו לכולם ילדים וצוות, שימשח להפגש עם כל אחד ואחד.

עפרי שרון

ביקור בית

במסגרת אירועי פוסט 100 שנה ליגור, חגגו ילדי גן חצב יום הולדת מאה לישראל סלע. הילדים ביקשו להביא איתם עוגת קצפת ותותים, ברכות וגם משלוח מנות, ברוח החג. השי האישי שהכינו הילדים היה פרח צבוע וברכה אישית. המפגש התקיים אצל ישראל בבית וכלל שירי יום הולדת, ברכות ואיחולים ופרח שוקולד שישראל נתנה לכל ילד. בהמשך היום למדו הילדים על סיפור חייה של ישראל ולמדו ממנה לשמוח, ללמוד, להתעניין בכל מה שיש, כי יש.

ביקור מיוחד בגן

בגן אורן הוקראו וסופרו סיפוריה של יונה ספר במשך כמה שבועות במסגרת פרויקט מיוחד של אופיר הסטודנטית. אופיר עבדה ופעלה עם הילדים לאורך התקופה. לסיום פעילותה הכינה משחק "חפש את המטמון" עם חידות על פי הספרים של יונה שסופרו בגן, כרחבי יגור. אחרי המטמון חיכה בגן ספר חדש של יונה, שנרכש על ידי משרד הגיל הרך. הילדים חיכו וציפו למפגש והייתה התרגשות באוויר. יונה סיפרה שני סיפורים מהכתב וגם סיפרה על ימיה כגננת, מורה ומנהלת בבית הספר. תוך כדי, ענתה על השאלות הרבות ששאלו הילדים.

שלוש נשים בתוכנו

לרגל גיליון פורים, מפגש עם שלוש נשים שהעזו, ומעיזות, לעשות שינוי

לא "כל אחת מאיתנו היא מלכת אסתר", אבל רוחה של אסתר במגילה, ש"יצאה מהארון" עם הסוד היהודי, ששמה את נפשה בכפה ולקחה אחריות להצלת עם ישראל, ושמצאה בעצמה את האומץ והתושיה לשנות מציאות, היא ההשראה הגדולה של ימי הפורים. ברוח זאת, מובאים כאן שלושה סיפורים של נשים בתוכנו, שנאבקו ונאבקות לעשות שינוי. חשוב לציין, שגבורת אסתר במגילה היא המשך לגבורתן של הנשים היהודיות והלא-יהודיות בסיפור יציאת מצרים: המיילדות שסירבו פקודה למלך, האם שילדה במחתרת, בת המלך שהמרתה את פי אביה, ולא ציינו את כולן. אלה ירשו את ההעזה והאומץ של הדמויות הנשיות הגדולות בסיפורי בראשית, שמרדו במציאות בה נשלטות נשים על ידי גברים, וכיוונו מחדש את מהלך הסיפור המעצב של עמנו ושל האנושות כולה. הסיפורים שיובאו להלן מספרים קצת על אומץ ונחישות ולקיחת אחריות על ידי נשים. מטרתם לעודד נשים נוספות, וגם גברים, לספר ולשתף בסיפורי חיים, ובמצבים, שדרשו מהם ומהן, כוחות ואומץ.

וואזיט רדה – מאריתאיא ליגור

עובדת בגן חצב. בת 29, נולדה באריתריאה בכפר בשם גאלאבה סמוך לגבול עם אתיופיה. חיה ביגור עם בן הזוג מולה שעובד בלגין. אמא לנאום בן 10, מדה בן 9, סלי בת 4, נתנאל בן 11 חודש. וואזיט כבר 13 שנים בישראל מתוכן 4.5 שנים ביגור. ההורים טאדסו בן 76 וצדקא בת 63 חיים באריתריאה, באותו הכפר. מתקיימים מהכסף שהילדים שולחים. שתי האחיות: אזמרה (38) ורחל (24), גרות באתיופיה, אזמרה באדיס אבבה ורחל בחבל טיגראי, האח מיקי (33) גר בקנדה. אח נוסף, טוולדה, מת במדבר סיני במהלך המסע לישראל. החלום של וואזיט: לכתוב ספר על החיים שלה.

כשוויזיט, היתה בת 4 פרצה המלחמה בין אתיופיה ואריתריאה. כשפרצה האש, המשפחה התפזרה לכיוונים ולמקומות שונים. וואזיט ומיקי הסתתרו ושרדו חודש ביחד. אחרי חודש המשפחה התאחדה, ללא טוולדה שנעלם. הבית נהרס, המשפחה עברה למאהל פליטים, והאבא גוייס לצבא אריתריאה. כשהתחדשה האש, ברחו שוב, הסתתרו במערות וגרו ברחוב, אמא וארבעה ילדים. הצבא האתיופי התקרב, האם סירבה לצאת למסע בריחה עם רחל התינוקת, ואזמרה לקחה איתה את וואזיט. שתי האחיות נעו ושרדו תקופת נדודים, פגשו את האב בדרך נס, באחד המקומות, ונשארו 4 שנים שלושתם יחד, בלי קשר רצוף עם אמא מיקי ורחל. כשהתאחדה המשפחה שוב, במחנה פליטים, היתה וואזיט בת 8. שנה אחר כך חזרו לכפר ההולדת של וואזיט, גאלבה, שעדיין היה איזור קרבות, לבנות מחדש את ביתם.

שנה אחר כך, לפני שהושלמה מלאכת הבית, בגיל עשר, החליטה וואזיט לברוח מהבית ומאריתריאה, לבדה, בלי לספר לאף אחד, והגיעה למחנה פליטים באתיופיה. שם נודע לה שאביה נכלא כי בתו ברחה, ושם גם פגשה שוב, באופן ניסי, את אחיה מיקי, שברח אף הוא לבדו מהבית. אחרי חצי שנה במחנה פליטים החליטו מיקי וואזיט לעזוב את המחנה ולהקים אוהל רק לעצמם, במרחק של כמה מאות מטרים. עכשיו היו צריכים לדאוג לעצמם לאוכל. בגיל 12 התחילה לעבוד כמלצרית.

וואזיט בגיל 13, במחנה הפליטים. באתיופיה, בתמונה שצולמה לרגל הפעם הראשונה שרכשה בגדים מכסף שהרוויחה בעבודה כמלצרית

"הלקוח שניקיתי אצלו עזר לי, קנה אוכל לתינוק והביא מיטה בשבילו. רציתי להיפרד מגרמיין, אבל לא היה לי מספיק כסף, והייתי בנתק ממיקי, שלא סלח לי על שסירבתי לשידוך. לילה אחד לא הצלחתי לנשום, חברה לקחה אותי לבית החולים, וגיליתי שאני בהריון בחודש חמישי עם אבנים בכליות. שאלו אותי אם אני רוצה לשמור על התינוק. בקושי הבנתי מה אומרים לי, אבל אמרתי שכן. ניתחו אותי בכליות. נשארתי חודש בבית החולים. נאום התינוק היה רחוק ממני, הוא שהה בפעוטון במשך היום, וגם במשך הלילה. מיקי עזר קצת. לקראת השחרור מבית החולים, כשבבית מחכה בן זוג שאני לא רוצה לחזור אליו, עם תינוק שאני לא מסוגלת לגדל לבד ותינוק נוסף בבטן, בפעם הראשונה אי פעם - התייאשתי".

"יצאתי מבית החולים לכיוון הים של נתניה, מרחק 15 דקות הליכה, במטרה להטביע את עצמי. כשיצאתי מבית החולים, אדם זר, לבן, ישראלי, שראה שאני במצוקה גדולה התחיל לעקוב אחרי. תוך כדי הליכה שמתי לב שהוא אחרי. פחדתי שהוא יציל אותי ולא ייתן לי לטבוע. הוא השיג אותי ואמר לי 'גברת חכי רגע! את נראית עצובה. מה קורה?' עם קצת העברית שידעתי אמרתי לו, כלום! הסתבר שקוראים לו יעקב, הוא נראה בסביבות גיל 50. יעקב שאל: 'את מסכימה לדבר איתי?' אמרתי לו: 'כן, אבל מהר, אין לי הרבה זמן'. הוא אמר: 'שבי, אלוהים שלח אותי לעזור לך'. אמרתי שאני בסך הכול מטיילת ולא צריכה שום עזרה מאלוהים. 'אני ראיתי אותך כבר בבית החולים, בתי מאושפזת. ימים שלמים שאני רואה אותך בוכה. אני יוצא וחוזר מבית החולים ואת תמיד שם, בוכה, מנסה לדבר עם רופאים ואחיות, שלא מבינים את השפה שלך, בלי אף אחד בעולם, הרגשתי את הכאב שלך. אל תהרגי את עצמך, אני אעזור לך, את תצאי מזה, אני איתך ולא אעזוב, רק תגידי לי מה את צריכה'. נשמתי עמוק. אמרתי: 'טוב... יש לי מלא בעיות, מאז שהייתי ילדה, אבל עכשיו הכי קשה'. הוא אמר: 'תשחררי את מה שהיה, בואי נדבר על הכאן ועכשיו, מה את רוצה שיקרה?'

סיפרתי לו הכול. הוא לקח אותי לאכול במסעדה על הים. במסעדה הוא שאל: 'מה להזמין לך?' אחרי שנתיים בארץ, עוד לא ידעתי אפילו מה כתוב בתפריט ושמות מאכלים בעברית. הייתי רעבה מאוד, אבל אמרתי 'קפה'. הוא הביא לי קפה ובקבוק מים. שתיתי את הבקבוק בלגימה אחת. הוא מצא לי בנתניה חדר בדירה משותפת עם 3 משפחות מאריתריאה. הוא גם שילם את שכר הדירה לכמה חודשים מראש ונשאר כל הזמן בקשר. עבדתי בניקיון".

"יום אחד לא הרגשתי טוב, חזרתי הביתה, וראיתי סימנים שמישהו נכנס לי לחדר. הסתבר שגרמיין (הפרוד) היה בא וישן במשך היום, וחומק החוצה לפני שאני חוזרת מהעבודה, השכנים לא ידעו שאנחנו פרודים. ככה זה נמשך, שהוא בא ואנחנו לא נפגשים. ידעתי שזה הוא, אבל לא רציתי לפתוח את כל הסיפור עם השותפים לדירה. אחרי 4 חודשים התחילו צירי לידה, ופתאום הוא נכנס, זאת הייתה הפעם הראשונה שנפגשנו פנים אל פנים, מאז האשפוז בלניאדו. הוא פרץ לחדר והתחיל לחנוק אותי. נאום התינוק, בן 11 חודש, התחיל לצרוח. השכן שבר את

אז גם התחילו לחשוב על המשך החיים וסימנו את ישראל כיעד, קודם כל בשביל מיקי, כי דרוש סכום כסף גדול, ובהמשך גם עבור וואזיט, כשיהיה שוב כסף. כדי לממן את המסע לסודן, בנו בית בוץ למכירה. "אני הבאתי את המים בגריקן, ומימי בנה את הבית". אחרי שמכרו את הבית, אספו עוד קצת כסף ומימי יצא לדרך. וואזיט המשיכה לעבוד ולגור לבד. בעל בית הקפה לקח אותה תחת חסותו והגן עליה. מימי הגיע אחרי שנתיים לישראל, שלח קצת כסף והזהיר אותה שלא תצא למסע בגלל כל הסכנות. למרות זאת, בגיל 16, אחרי 6 שנים באתיופיה, מצאה וואזיט מבריא ויצאה ברגל לסודן, 6 ימים ברגל. בסודן שהתה 2-3 ימים בגבול אתיופיה-סודן, מצאה מבריא חדש, ויצאה למרות כל הסכנות והפחד, למצרים.

חציית סודן נמשכה שלושה חודשים ו-12 ימים, של מסע מפרך, ללא אוכל ומים מסודרים, באימי אלימות, חטיפות, רצח ואונס. בסיני היתה צריכה להראות למבריחים שיש לה כסף עבור הברחה לארץ. וואזיט התקשרה למימי. מימי היה בהלם שהגיעה לבדה כל כך קרוב, וגם זעם עליה שעזבה את אתיופיה, וניתק את הטלפון. לאחר מספר שעות התקשר והסכים לעזור. ב-2 בלילה, ברגלים יחפות, כדי לא לעשות רעש, שישים מהגרים, תוך כדי הסחת דעת באש חיה של המבריחים, רצו לגדר. ארבעים הצליחו לעבור ונתפסו על ידי חיילי צה"ל. וואזיט הצליחה להגיע למדינת ישראל! השמחה היתה מהולה בצער עמוק על מי שלא הצליחו להגיע.

וואזיט הגיעה לישראל בנובמבר 2011. בפעם הראשונה אחרי חודשים ארוכים קיבלה אוכל ושתיה, התקלחה והחליפה את הבגד שלבשה חודשים בלי להחליף ולכבס. היא שהתה שבועיים במתקן הכליאה "חולות". מימי אמר לה לשקר בקשר לגיל שלה 17, כדי שיתנו לה לצאת משם. היא סיפרה לחוקר שהיא בת 25. החוקר לא ידע לדבר טיגרית. היה מתורגמן שהתחיל לשאול שאלות. דבר ראשון הוא גילה ששיקרה בקשר לגיל, והכריח אותה לתת לו את המספר של מימי. התברר שהכיר את האבא של שניהם!

משם יצאה לתל אביב, למימי. אחרי שבועיים התחילה לעבוד בנקיון בתים. "בתל אביב הייתי חצי שנה". מימי ניסה לשדך לה חתן אריתראי בעל אזרחות ישראלית ואמצעים. למרות הלחץ מצידו היא סרבה. באותה תקופה נוצר הקשר עם גרמיין, אבי שני ילדיה הגדולים. הקשר הזה היה יותר פרי הרצון להשתחרר ממימי, ופחות מאהבה לגרמיין. הזוג עבר להתגורר בנתניה. במהלך השנתיים שהיו יחד התברר שגרמיין מהמר ואדם מסוכן. מימי לא הסכים לעזור. וואזיט נסעה ללדת את נאום. כשהיתה בבית החולים הודיע לה בעל הבית, שהם מסולקים מהדירה בגלל התינוק, והשליך לרחוב את כל החפצים. גרמיין חזר מבית החולים. החפצים היו מושלכים בחדר המדרגות. המנעול הוחלף. הכול היה בחוץ. וואזיט נשארה עשרה ימים בבית החולים, כי לא היה להם איפה לגור. בינתיים גרמיין מצא דירה שהספיקה להם בקושי. מיטה לתינוק לא היתה. וואזיט לוותה כסף מחברים לשלם את השכ"ד, כי גרמיין הימר ולא הביא כסף. שלושה חודשים אחרי הלידה חזרה לעבוד בניקיון.

הדלת, פרץ פנימה והציל אותי. שלחו אותי בקושי נושמת לבית החולים, במונית, ישר לחדר לידה. לבן שנולד קראתי מדה (תרגום של "ישו"). התקשרתי ליעקב, ביקשתי שיקח אותי הביתה. הוא אמר 'מזל טוב' ותוך עשרים דקות הגיע ולקח אותי הביתה. כשהגענו נכנס לקנות כמה דברים ביסטופ-פארם לתינוק והבטיח שיתקשר יותר מאוחר. חיכיתי אבל הוא לא התקשר. ניסיתי להתקשר, אבל לא הצלחתי לתפוס אותו. לא שמעתי ממנו יותר. המשכתי לחיות ממה שחשכתי קודם".

"אחרי חודשיים הגיעה הידיעה, שטוולדה ניסה להגיע לארץ ומת במדבר סיני. מיקי ואני התאבלנו על מות אחינו הגדול בצורה הכי מכובדת, שאנחנו מכירים מהמסורת שלנו. לקחתי את נאום ומדה לתל אביב, למיקי, ובמשך חודש התאבלנו יחד. במשך חודש לא יצאנו לעבודה ורק אירחנו אנשים שבאו לנחם ולהשתתף בצער".

"אחרי האבל מיקי החזיר אותי במונית לנתניה. בכניסה לדירה פתאום צץ גרמין משום מקום וחטף את נאום, שהיה על הידיים של מיקי. אחרי שהיכה גם את החברה שלי שליוותה אותי, הזמנו משטרה, שפינתה אותי למקלט בירושלים ועצרה אותה. הייתי במקלט חודש וחצי. היה נורא. שוהה אחרת במקלט הציקה לי כל לילה. ביקשתי לעזוב את המקלט. הרווחה שהכירו אותי מאז התקרית עם גרמין, אמרו שוב, שאין לי את האמצעים לגדל לבד שני ילדים, והציעו להעביר את הילדים לאחריהם הרווחה. לא הסכמתי וחזרתי לנתניה עם שני הילדים. התחלתי לעבוד והכנסתי את הילדים למעון. גרמין כל הזמן התקשר וביקש סליחה ואמר שהשתנה והוא מבין איך להיות אבא טוב, ושהוא רוצה לעזור לגדל את הילדים. הוא ביקש שאני אודיע לרווחה, שאני מוכנה שהוא ישוחרר מהמעצר. שחררתי אותו וגם השארתי לו מפתח שיוכל להיכנס".

"באותו היום שיצא מהמעצר, הגיע אלי הביתה, כשהייתי בעבודה, ומצא את הכסף שחשכתי לתשלום שכר הדירה 1900 ש"ח, ושכב לישון. מצאתי אותו כשחזרתי עם הילדים מהפעוטון. התחיל ריב בינינו, הוא שבר לי את הטלפון, כדי שלא אוכל להתקשר. נעל אותי ואת הילדים בחדר והלך. נותר לי רק להצטער ששחררתי אותו. מי ששיחרר אותי היה בעל הבית, כשבא לקבל את שכר הדירה. נתתי לו את קצת הכסף שהשתכרתי באותו היום, רק בשביל שיפתח לי את הדלת וברחתי עם הילדים לתל אביב, להסתתר מגרמין".

"בתל אביב פניתי לעזרה לארגון 'מסילה' שעוזר לפליטים. הם הבטיחו שיידברו עם הרווחה בנתניה ושלחו אותי במונית. הגעתי בשלום. נתנו לי חלב לתינוק, ותיולום, מעט אוכל, כרטיס קניות לסופרמרקט, ושמו אותי במלון. לא היו לי בגדים להחלפה. חמשה ימים כיבסנו בלילה את הבגדים שלבשנו למחרת. אחר כך נשלחנו למקלט לנשים מוכות בחיפה. היה יותר טוב מאשר בירושלים. התחלתי לדבר עברית ולהבין מה קורה, ולא הציקו לי".

"אחרי שלושה חודשים נאמר לי מפני שאין לי אזרחות אני צריכה לעזוב. אמרתי שאין לי כסף להתחיל, אבל אם אוכל

לצאת לעבוד, ארוויח ואז אוכל לצאת. הם החליטו להשאיר אותי והתקשרתי ל'מסילה' וביקשתי עזרה. 'מסילה' התערבו לטובתי והתאפשר לי להישאר במקלט. בינתיים התחלתי לעבוד במסעדה אריתראית ב'הדר'. אחרי חצי שנה, לקחתי עבודה נוספת בבית מלאכה לנרגילות בעיר התחתית. במקלט רצו שאמשיך לעבוד אצלם גם! והציעו לי לעבור לדירת מעבר בחיפה (המקלט משלם, והדיירים פטורים משכר דירה)".

"חברה ישראלית שהכרתי במקלט בחיפה הציעה לי לעבור אליה לדירת מעבר באשקלון. עברתי אליה. הילדים כבר היו צריכים להיכנס לגן עירייה. העירייה לא הסכימה. שלושה חודשים הלכתי בוקר בוקר לעירייה. נגמר לי הכסף. התקשרתי שוב ל'מסילה', ששלחו לי שוב כרטיס קנייה לסופר וסידרו את שני הילדים בגן. מצאתי עבודה בניקיון חנות בגדים, והתחלתי לעבוד. בסיום השנה, עברתי לדירה באשקלון בתשלום מלא".

"אחרי השנה התחילה המדינה לקזז לי מהמשכורת, כדי שיצטבר מספיק לגרש אותנו מהמדינה. מצאתי עבודה אחרת בניקיון מעליות בבניין. גם שם קיזזו לי קרוב לחצי משכורת וכבר לא הספיק לי לקיום ולשכר דירה".

"חברה שלי, ישראלית, שירה, שעבדה ברווחה באשקלון, הציעה לי למלא טופס בקשה למקלט בקיבוץ. קיבוץ אילות הסכים לקבל אותי. היא לקחה אותי לשם עם הילדים ביום שישי בבוקר. כמו שהגעת, החלטתי שאני לא רוצה להיות שם וביקשתי לחזור. היא כעסה עלי מאוד והתווכחתי הרבה זמן. זמן כניסת השבת התקרב והיא בכלל שומרת שבת. בכעס גדול ונסענו חזרה לאשקלון. כשהגענו היא הסתכלה עלי ואמרה 'סליחה שצעקתי עליך ככה, פשוט הייתי בלחץ בגלל השבת. כל הכבוד לך על ההתעקשות והאומץ'. אמרתי לה 'אני זו שצריכה לבקש סליחה'. התחבקנו ונפרדנו".

"שבועיים אחר כך היא הציעה לי לנסוע ליגור. הגענו ביום רביעי. מיכל ישורון פתחה את הבית. עשינו סיבוב ביגור. שירה אמרה: 'את לא הולכת לעשות לי את זה עוד פעם'. היא החזירה אותי הביתה באותו היום. היו לי שלושה ימים לקבל החלטה. ביום שישי בערב החלטתי שכן, והתחלתי לארוז. בשבת ארזתי, וביום ראשון הגענו ליגור. היה קצת קשה להסתגל. אחרי כמה חודשים התרגלנו. היום אני מרגישה שיגור היא בית ושאיני מוקפת חברים. בגלל הטבע וההר, יגור מזכירה קצת את הילדות בכפר".

הרגע הכי מפחיד היה במדבר במצרים, כשאנסו אשה מול העיניים שלי.

האדם הכי טוב שפגשתי בחיים היה יעקב, שהציל את חי ונעלם. הוא היה כל כך מרכזי בחיים שלי, אבל אני לא יודעת עליו כלום. ניסיתי לאתר אותו דרך בית החולים והילדה שלו, שסיפר שהיתה מאושפזת. לא הצלחתי.

הכי חשוב בחיים זה להיות חזקה, לא להישבר, להרגיש את הכוח בגוף שלך ולהגיד לעצמי, שאני מסתכלת קדימה, ולא נשארתי במקום".

יגור, תודה על הכול".

הדס ילין - שדולת הנשים בישראל

מה היא שדולת הנשים? שדולת הנשים היא עמותה שפועלת כבר 40 שנה לקידום שוויון מגדרי בישראל. הפעילות מתמקדת בכמה מישורים: חקיקה, קידום מדיניות מול משרדי הממשלה ומשפט: הגשת בג"צים, תביעות ייצוגיות (בין היתר בג"צ אליס מילר ולאחרונה בג"צ נגד הממשלה שלא מינתה מנכ"ליות למשרדי הממשלה), העלאת מודעות דרך התקשורת והרשתות החברתיות ועוד. בנוסף השדולה מפעילה קווי סיוע לנשים שנפגעות על רקע אפליה מגדרית בעבודה.

איך הגעת לנושא הפמיניסטי? הנושא של שוויון מגדרי ופמיניזם מאוד קרוב אלי. בשנים שעבדתי בתנועה הקיבוצית קידמנו את המנהיגות הנשית, בין היתר, הקמנו את בית הספר למנכ"ליות העתיד וכך הכרתי נשים משפיעות. כשהחלטתי לעזוב את התנועה, נפגשתי עם נשים שונות וכך הגעתי לתפקיד. אני מחליפה את עינת פישר-לאו שיצאה לחופשת לידה והתאים לי מאוד להיכנס לתחום לתקופה מסויימת ולקדם נושא שקרוב כל כך לליבי. מובן שלא תיארתי לעצמי שאכנס לתפקיד שבויעים אחרי הבחירות, וזכויות נשים יהיו כל כך מאוימות על ידי הממשלה הנוכחית.

איך הגעת לנאום בכנסת? העבודה שלנו היא לייצג את נשות החברה הישראלית בכנסת. עמדתנו נגד המהפכה המשפטית נחרצת. אנחנו מודאגות מאוד מהפגיעה בבג"צ, שנתן לנשים הרבה זכויות ופרץ עבורן דרכים חדשות במהלך השנים. כמוכן, אנו מתנגדות למינוי שופטים על ידי פוליטיקאים בלבד, במיוחד אולטרה-שמרנים, כמו חלק מהמפלגות בקואליציה, שבחלקן נשים בכלל לא יכולות להתמודד. המגמה הזאת מדאיגה אותנו מאוד. כך הגענו לשיבות של ועדת חוקה חוק ומשפט. הגענו ל-5 ישיבות של הוועדה. חיכיתי מעל 10 שעות לחייכ שמחה רוטמן, שיתן לי את זכות הדיבור. הוא לא אהב לשמוע את מה שהיה לי להגיד.

האם את רואה בזה שליחות? כן, לפחות במידה מסויימת, אני מאוד מאמינה במנהיגות נשית. לדעתי, חלק גדול מהבעיות היו נפתרות, אם נשים היו מנהיגות. כל החיים התמודדתי מול אתגרים שתפקידי הניהול הציבו בפני כאישה. תוך כדי זה ניסיתי גם לתמוך בנשים אחרות סביבי ולחזק אותן בהתמודדות. נשים צריכות רשת של שותפות סביבן, כדי להצליח וזה מה שניסיתי לבנות בתנועה הקיבוצית וגם היום, כמוכן, בשדולה. זה טוב לא רק לנשים אלא גם למדינה ולחברה כולה.

ענבל וינוקור

פתחה עסק בתקופת הקורונה עם תינוק בבית, שעוזר לנשים (ולאימהות) להתגבר על מחשבות שליליות ורגשות אשם ולחיות עם יותר ביטחון ושקט פנימי

אני פועלת בשיטת NLP, שיטה המייצרת שינוי מאוד מהיר ויעיל, מפני שהיא עובדת ישירות עם תת המודע, החלק המפעיל את ההתנהגויות והרגשות הבלתי נשלטים שלנו. השיטה מבוססת על טכניקות שהפעילו פסיכולוגים ופסיכותרפיסטים יוצאי דופן בתחומם והצליחו לייצר תוצאות פורצות דרך בקרב מטופליהם במהירות וביציבות השינוי.

מה העסק שלך? אני עוזרת לנשים להשתחרר ממחשבות מקטינות ושליליות על עצמן (מחשבות שגורמות להן לתחושת תקיעות בחיים), מחשבות טורדניות, פחדים, חרדות וטראומות, ובמקביל, מחזקת אצלן את תחושת הנחת ומייצרת איתן שקט פנימי.

לעזור לנשים להתחזק, לשחרר אותן ממלחמות ההתשה, שהן מנהלות עם עצמן, לאפשר להן לסמוך על עצמן יותר ולחיות בתחושת נחת ושקט פנימי.

מה היה הקטע הכי מפחיד? הפחד הכי גדול שלי היה שלא אצליח לעזור באמת, שאעשה את כל מה שצריך ועדיין זה לא יעבוד. מה יקרה אם תגיע אליי מישהי ולא אדע מה לעשות איתה? בתור אחת שהגיעה עם האמונה, שהיא לא מספיק טובה וחכמה, המחשבה הזו שיתקה אותי בהתחלה, הייתי נצמדת לספר ולחוקים היבשים. אבל היום, אחרי עבודה שעשיתי עם עצמי והניסיון שצברתי, אני יכולה להגיד שמהפחד הכי גדול זו הפכה להתרגשות הכי גדולה שלי - הידיעה שאני יכולה לסמוך על עצמי שאמצא את הפיתרון. אם בעבר חששתי מדברים בלתי צפויים שעלולים להתעורר במפגש, היום אני חיה עליהם - אני יודעת שמהם אני צומחת הכי הרבה, כי שם אני מוצאת את החוזקות הכי גדולות שלי.

מה עושה לך את היום? כשמונחות שלי משתנות אותי, שהן באו אליי לעבוד על משהו אחד ותוך כדי התהליך גילו איך השינוי שהן עוברות משפיע בצורה הרבה יותר גדולה ורחבה על החיים שלהן. כשאת עושה עבודה עצמית, השינוי הזה מייצר אדוות. את לא משנה רק את עצמך - כל הסביבה שלך משתנה, כי כשאת הרבה יותר בטוחה ושלמה עם עצמך, את יכולה להיות אמא יותר טובה עבור הילדים שלך, היחסים שלך עם הסובבים אותך משתפרים, הסביבה שלך מתחילה להגיב אלייך בצורה שתואמת את מי שאת באמת.

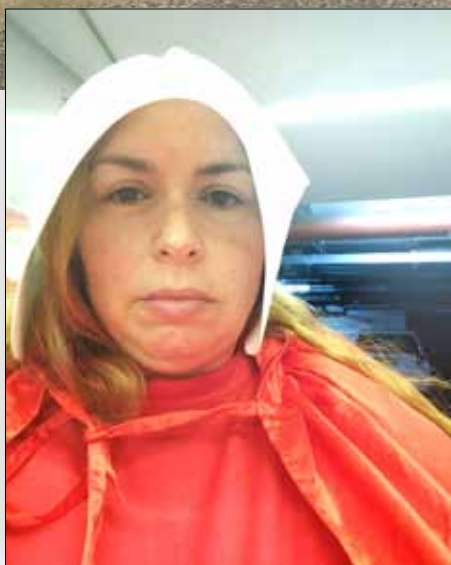
מתי נפתח? את הקליניקה פתחתי בשנת 2021, אחרי שהייתי בבית בחופשת לידה וידעתי שאני רוצה למצוא דרך לעשות משהו שאני באמת אוהבת, מבלי להתפשר על חיי המשפחה. האיזון בין בית לעבודה הפך להיות ערך עליון עבורי והעסק מאפשר לי את הגמישות הזו.

איך קוראים לו? "בשבילי". השם נולד מתוך אמונה שלי שלכל אחת יש את השביל הייחודי שלה, שיוביל אותה למקום שבו היא רוצה להיות. התשובות והפתרונות אף פעם לא נמצאים אצלי, אלא בתוך כל אחת שמגיעה אליי והתפקיד שלי הוא לעזור לה לחשוף את השביל הזה. בנוסף, כנשים, יש לנו נטייה לדאוג לכולם לפני שאנחנו דואגות לעצמנו. אני מאמינה שהדבר הכי טוב שאנחנו יכולות לעשות עבור האהובים שלנו הוא לדאוג קודם כל לעצמנו, לשקט הנפשי שלנו, כי רק ממקום כזה אנחנו יכולות באמת לתת מכל הלב ומבלי להישחק. "בשבילי" הוא הדבר הזה שאת עושה בשבילך, המקום שבו את דואגת לעצמך.

מה כוללת הפעילות? מרבית הפעילות היא באימונים אישיים 1:1 בקליניקה או דרך הזום, ובואו רק נגיד ששיבה על הכורסא פחות אופיינית למפגשים האלו. בקליניקה אנחנו עובדים עם הרגליים ועם הרגש. הטכניקות שאני משתמשת בהן מפעילות את מערכת העצבים, דרך תנועה ודמיון, ומאפשרות לשינויים להיחרט בצורה יותר מעמיקה והוליסטית. לאור ההצלחות שאני רואה בקליניקה והרצון שלי להגדיל את ההשפעה שלי, השנה אני מרחיבה את הפעילות גם לסדנאות והרצאות.

מה גרם לך לפתוח עסק ודווקא את זה? התחום הטיפולי תמיד קרץ לי, אבל משהו בטיפול ה"קונבנציונלי" לא הרגיש נכון עבורי ושנים חיפשתי את הדרך שתתאים לי. כששמעתי על NLP הסתקרנתי מאוד, וחודש לאחר מכן כבר התחלתי את הלימודים. מודה שהתחלתי מאוד סקפטית, איך יכול להיות שמישהי שיש לה פוסט טראומה, יכולה להתנער מהתחושות הקשות המלוות לטראומה שלה תוך מספר מפגשים בודדים, שמישהי שהייתה עולה 15 קומות ברגל, כי סבלה מחרדת מעליות, תמצא את עצמה לוקחת מעלית גם ל-3 קומות תוך כמה שבועות. לא האמנתי, עד שראיתי שוב ושוב הוכחות בשטח. במהלך הפרקטיקום חוויתי עם מונחות שלי הצלחות שהשאירו את הפה שלי פעור, ומאז לא היה לי ספק שזה מה שאני רוצה לעשות כשאהיה גדולה.

ובנימה קצת יותר אישית אשתף, שאין לי איזה סיפור חיים קורע לב (תודה אמא ואבא!), סה"כ החיים שלי נראו - על הנייר - ממש בסדר. אבל מבפנים, מאז ומתמיד ליוותה אותי המחשבה שאני לא מספיק: לא מספיק טובה, לא מספיק חכמה, לא מספיק רזה, פשוט לא מספיק. המחשבה הזו לא רק שעוררה בי רגשות לא נעימים, היא גם ממש שמה לי מקלות בגלגלים. במשך שנים הייתי נמנעת מלימודים שרציתי, כי אני לא מספיק חכמה, נמנעתי מהתנסויות וחוויות חדשות, כי אני לא מספיק טובה להביע את דעתי האמיתית, כי אז אולי יגלו שאני באמת לא מספיק. בלימודי NLP עברתי עם עצמי תהליך ששיחרר אותי מהמחשבות שהגבילו אותי ואיפשר לי לחיות בצורה הרבה יותר הרמונית עם עצמי, יותר שלמה והרבה יותר בטוחה. זו בדיוק הסיבה שפתחתי את העסק. אני רוצה

שותפה למאבק

אורלי זעירא השתתפה במיצג "תהלוכת השפחות" (ברוחה של הסדרה "סיפורה של שפחה") בהפגנה נגד הרפורמה המשפטית במוצ"ש האחרון בחיפה. התהלוכה מסמלת את החשש שהרפורמה תקרב את ישראל למציאות לא דמוקרטית ולא ליברלית ותפגע בזכויות הנשים ובשיויון בין המינים.

"ראיתי את השפחות בהפגנות והמאבק הזה ממש דיבר אלי. ידעתי שאני רוצה לקחת בזה חלק, ופשוט התחלתי לחפור באינטרנט עד שמצאתי את העמוד של בונות אלטרנטיבה, ומשם הצטרפתי לקבוצת "ווטסאפ" של המיצג בחיפה (יש קבוצות לכל הארץ). ניסיתי לגייס איתי עוד חברה, אבל לכל מי שפניתי זה היה נראה קיצוני ומלחיץ. הלכתי לבד, זה היה חשוב מספיק".

"אז איך בן זוגך מקבל את ההשתתפות שלך במיצג? שאלה בת זוגתי במצעד השפחות. הוא נשאר עכשיו בבית עם 3 בנות קטנות".

היא הסתכלה בי ארוכות ואמרה: "אני מבינה למה את פה".

זו הייתה חוויה קשה וסוריאליסטית ההשתתפות במיצג בהפגנה בחיפה.

צעדתי בראש מורכן. נעזרת לאוריינטציה בגלימה שלפני. הכובע הגביל את שדה ראייתי בצורה קיצונית. צעדתי במקומות מוכרים כל כך ולא היה לי מושג היכן אני. עולמי הצטמצם לנעליי.

שמעתי אנשים מדברים עלי, עלינו. היינו כאחת. חסרות זהות, חסרות פנים. שפחות.

הורים מסבירים לילדים שלהם מה זה אומר מאבק הנשים במילים פשוטות. צעקות "כל הכבוד" מכל עבר, ניסיונות שיחה. ואני? צר עולמי. צר ומנותק.

תלויה לחלוטין במובילת המיצג, חסרת כיוון, קול, רצון, אוויר.

גם כשכבר אפשר היה לרגע היסוס, אם אפשר לזקוף ראש, להוריד את הגלימה, לתפוס מקום עצמאי בעולם.

חצי שעה שהמחישה לי כמה החופש שלי הכרחי לקיומי בדיוק כמו החמצן שאני נושמת. כמה הוא נזיל, כל כך קל לאבד אותו. וכמה אני אלחם, כדי ששלוש הבנות שהבאתי לעולם ימשיכו לקבל אותו כמובן מאליו.

מבחינת התגובות שאני מקבלת, הרוב הגדול מביע תמיכה מצד אחד, וזעזוע מהקונספט מצד שני. במהלך הצעידה שומעים הרבה מאוד "כל הכבוד!". כשכתבתי את התחושות שלי, לא הייתי בטוחה שמילים יצליחו להעביר את התחושה הקשה של להיות חלק מהמיצג האפוקליפטי. התגובות מעידות שהצלחנו להעביר את התחושה הקשה: הרבה זעזוע, הרבה פחד. רצון להאבק.

סיכום יום חג

התחלנו עם משחק עצים ברחבי יגור, ביוזמתו והובלתו של אמוץ אשר. בסיום המשחק הציבור הגיע למגרש הכדורסל, שם חיכו תחנות יצירה, משחקי ריצפה, עגלת מתוקים, סדנת הורים ילדים "אקרובאלנס". לאחר שהיינו פעילים ונעשינו רעבים, הגיע **גדי רביב** לקבל איתנו את החג בשתיית 4 כוסות יין אדום-לבן (תירוש) של סדר ט"ו בשבט, המסמנות את ארבע העונות בארץ ישראל, לבן - סתיו, ורוד - חורף, אדמדם - אביב ואדום - קיץ. קינחנו בפיקניק קהילתי בו כל אחד/משפחה הביא ממתעמיו לשאר הציבור: יחד מתכנסים, יחד נהנים, יחד אוכלים - תחילתה של מסורת?

ואז, הגיעו הנטיעות המרגשות במזג אוויר אידאלי בסוללת כביש עוקף יגור.

תודה גדולה **לגלי גורביץ' ולצוות הנוי**.

תודה וברכה להמון אנשים שבאו והשתתפו, עשו אווירה טובה של קהילה וחג, מקווה שהיה נעים וטעים לכל מי שהגיע.

אנחנו כמובן נהנינו איתכם.

תודה גדולה לצוות: **אמוץ אשר, אור כרמי, איריס כרמי, עומרי שוקרון**. צוות של אלופים קטן עם כוח גדול. היינו רוצים עוד מתנדבים, כך נוכל לעשות עוד תחנות ועוד הפעלות!

תודה לבנות הקסומות - **שבא שביט ומתן וינקלר שעזרו**.

עינב רוזיאו

מאת טובה

אלנה ושאקי חזן
ואכל בני המשפחה
אנישאי יואל עב"ל גילוי מילר

מאת טובה

אמריה ורגא פארשטיין
אחנה וגדלון צמיר
ואכל בני המשפחה
אפולדג פאג פאכדג יואל

מאת טובה

אילן סיט רשף
ואכל המשפחה
אפולדג פאכדג אאל
בג אפגל ואמיר

מאת טובה

אקין דרלן וארי פרחויקי
אקראל ואארי דרלן
ואכל בני המשפחה
אפולדג פאכדג יואל

תודה

תודה לשירלי קציר, על העזרה בארגון
האזכרה ליואב. היה מסודר בטוב טעם
וטעים. תודה על מאור הפנים והחיוך.
תודה לשושנה רוזיאו ולכל העוזרים
באזכרה

מימי גרטמן והמשפחה

סגירת מעגל בט"ו בשבט מודי למדן

השתילה על גבי הסוללה היתה בשבילי האירוע של סגירת שנת
המאה של יגור.

מאז פטירתו של ראובן עשת ז"ל, לפני עשרים שנה, לא היו
נטיעות קהילתיות מסודרות ביגור. ראובן, שהיה איש הנוי
והטיולים, דאג מדי שנה בשנה שבט"ו בשבט תהיינה נטיעות
קהילתיות. בעשרים השנה שחלפו מאז לכתו - יגור לא היתה
קהילה נוטעת. וכידוע, מי שותל ונוטע רואה את עתידו במקום.
לפיכך שמחתי שבט"ו בשבט, שסגר את שנת המאה, היה אירוע
של שתילה קהילתית. ואני מקווה שזהו סימן גם לשנים הבאות.
תודה לעינב רוזיאו וגלי גורביץ שארגנו את האירוע השתילה.

ספוקי פורימון

סו למרץ 2023 בחדר האוכל

21:00 | מסיבת פורימון - בסגנון של פעם
22:30 | חמש־ימים במסיבה - לצעירים בנפשם

הפגש של נחמה ותקווה

”פורום המשפחות השכולות הישראלי פלסטיני” נפגש ביגור עם תלמידי י”ב

לעבוד אצלם” ו”כיצד מתורגמות תחושות השכול, האובדן והרצון לנקמה, לדרך של פיוס ודיאלוג”.

לאחר השיחה נשארו מספר בני נוער מיגור והמדריך לשיחה קרובה יותר עם הדובר הפלסטיני ושאלו שאלות שהתעוררו אצלם בעקבות הפגישה הגדולה.

אהוד קוטליאר (מנהל החינוך החברתי ביגור א-יב, ומורה להסטוריה ב”כרמל זבולון”): לא הצלחנו לפתור את הסכסוך הישראלי-פלסטיני, אבל הצלחנו לייצר מפגש משמעותי, שגם עשרים שיעורי מחנך לא היו מצליחים לעשות. כדי שהנוער שלנו יהיה נוער חושב, ציוני ואנושי, צריך להפגיש את בני הנוער עם הדילמות והמציאות המורכבת בארץ הזאת. המפגש הבלתי אמצעי עם האחר והשונה הוא אחד האמצעים הטובים לכך.

גלית חגי: אחד הדברים שהיו מאוד קשים לשמיעה זה המצב הבלתי אפשרי בו נמצאות משפחות פלסטיניות “שוארות שלום” החיות תחת הכיבוש. ללא ממשל מסודר, לא פעם ללא תנאים בסיסיים, ללא עתיד, ללא תקווה, בלי חופש תנועה, בלי יכולת לצאת ולבוא בחופשיות. היה עצוב וקשה לשמוע.

הארגון שמקיים מפגשי היכרות ופיוס בכל הארץ, בעיקר בבתי ספר, ובאישור משרד החינוך, קיים את המפגש המסורתי בבית בר יהודה.

המפגש כלל תלמידי י”ב והוריהם, ובהשתתפות מורות ומחנכות מבית הספר.

ה”פורום” מונה למעלה מ-600 משפחות שכולות, שאיבדו את יקיריהן בסכסוך הישראלי-פלסטיני. הוא לא כולל הורים או קרובים מהצד הפלסטיני של הרוגים בפעולות טרור.

במפגש השתתפו מעל 60 הורים וילדים והקשיבו לדברים של יעקב אר-בי מהכפר בידיה (ליד שכם), ששכל את אשתו ב-2018, כשמתנחלים השליכו אבנים על המכונית בה נסעו יחד. מהצד הישראלי דיבר יובל רוט מפרדס חנה, ששכל את אחיו ב-1993. האח נחטף ונרצח על ידי אנשי חמאס במהלך שירות מילואים.

המפגש היה מרגש, משמעותי ועוצמתי עבור כל הנוכחים. לצד השאלה בדבר הדרך לפתרון הסכסוך עלו שאלות כגון, “כיצד מי שאשתו נרצחה על ידי יהודים מסכים להמשיך

**בית יגור משתתף באבלם של
סאשה רובנצ'יק והמשפחה
על מות האם
קלארה ז”ל**

סבתא שלי - מלכה בכון ז"ל

אורלי זעירא

לפני 9 שנים באתי לסבתא מלכה וסיפרתי לה שהתחלתי לצאת עם מישהו מיגור. את הכוכבים בעינייה התכולות היה קשה לפספס, שנכדה שלה תצא עם חבר משק יגור? אין סגירת מעגל טובה יותר.

כשהחלטנו להתחתן נוספו כמה ס"מ של גאווה לקומתה הנמוכה. וכשמעיין נולדה לא היה סוף לגאוותה, כשיכלה לומר שהנכדה שלה היא בת משק מקורית.

סבתא מלכה שלי נולדה בפולין בשנים שזה היה מזל ממש רע להיוולד ולהיות יהודיה בפולין. היא עברה תלאות וזוועות שהדעת מתקשה לקלוט שבת אנוש מסוגלת לעבור ולהישאר בחיים. היא היתה ילדה בת 6, לבדה בחורף המקפיא של פולין, יתומה, שהופרדה ממשפחתה מתוך מחשבה שיש לה סיכויים טובים יותר לשרוד ללא אחיה הכהים והנימולים. אני זוכרת שהיא אמרה לי: כל יום פתחתי את העיניים והתפלאתי שאני עוד חיה.

לאחר זוועות השואה, סבתא שלי הגיעה לבית יתומים רוסי, שם סבלה מאינספור התעללויות, רק כי היתה יהודיה.

היא ברחה מבית היתומים ובדרך לא דרך הגיעה לקבוצת "דרור" של המחנות העולים, וכל מה שיכלה לחשוב עליו זה לעלות לארץ ישראל. היא עלתה לישראל עם קבוצת "דרור", הישר לביתה החדש בקיבוץ יגור ואומצה ע"י חנקה גרבר.

אין באמת אפשרות להסביר מה זה אומר להיות בית לילדה יתומה שעברה גיהנום בתקופה כל כך קריטית בילדות.

סוף סוף סבתא שלי זכתה בילדות. סוף סוף יכלה לבטא את עצמה, כפי שילדים עושים. היא היתה קטנת קומה וזריזה, ככה שרדה, והתכונות האלה באו לידי ביטוי גם כשגדלה בקיבוץ. היא היתה חלק ממקהלת יהודה שרת, ותמיד היתה משתתפת בכל ההצגות, לא נחה לרגע. מבחינת סבתא שלי אסור לעצור, אסור לשבת.

לא פשוטים היו חייה בקיבוץ. הקיבוצניקים לא הקלו על העולים החדשים - "ילדי החוץ". היא תמיד סיפרה לי, שהרבה פעמים ירדו לחייה והציקו לה, היתה אומרת שמזל שהיתה צבעונית ותיאטרלית, מה שגרם לה בכל זאת להסתדר. קיבוץ יגור הוא המקום הראשון שהושיט לה יד, ופה גם היה האיחוד המרגש עם אחיה שעלה לישראל וחיפש אותה, ובא לבקר אותה בהפתעה. מאז שהתאחדו אחיה היה בא לבקר אותה כל שבת, וגם ב"שבת השחורה" היה פה, הוא נכלא בלטרון יחד עם הגברים של הקיבוץ.

חברי קיבוץ יגור היו הראשונים שהושיטו יד לסבתא שלי, הראשונים שנתנו לה הזדמנות לילדות נורמלית, בריאה ומאושרת, ואת זה היא מעולם לא שכחה.

היתה באה לבקר את חנקה שנים רבות אחרי שעזבה את הקיבוץ, עד פטירתה, והיא היתה אמא שניה עבורה.

סבתא שלי היתה כמו אמא שנייה עבורי, ועבור כל נכדיה. נתנה לנו את כל מה שהיא מעולם לא קיבלה בילדות ועוד הרבה יותר.

את גבורתה היא סיפרה כל השנים, ועל כך הערצתי אותה. זו האישה החזקה והעוצמתית הראשונה שפגשתי, זו שממנה קיבלתי דוגמא איך להצליח בעשר אצבעות והרבה שכל, כמו שהיתה אומרת.

בטקס יום השואה שהתקיים בקיבוץ עמדתי וסיפרתי את סיפור גבורתה. כל המשפחה, כולל היא, היו בקהל. אחד המעמדים המרגשים בחיי. זכיתי להביא את סיפורי, בתור נכדתה, למקום שהיה עבורה בית ראשון.

לקראת סוף ימיה הבאתי אותה לראות את הבית החדש שבנינו בקיבוץ. היא כבר לא היתה במצב בריאותי טוב, אבל את המבט המאושר על פניה אני לא אשכח. היא סגרה את המעגל, השרישה שורשים אמיתיים. זו היתה משמעות אינסופית מבחינתה.

לפני שלושים יום, סבתא נפטרה בגיל 88, אחרי שחיה חיים מלאים, ואני מקווה שהיא נפטרה, כשהיא מרגישה את כל האהבה וההערצה שלנו בליבה.

כואבת ומתגעגעת. יהיה זכרה ברוך.

רוחלה סגל

שבלטו ביכולתן כמו, לדוגמה, אסתרקה פלקס (אחות של רוחלה קינן) נחשבה לקלעית טובה. צילה (ביאלסטוק) ושלומית גורן, שתיהן היו גבוהות ושתייהן יחד עם רותי יגורי נחשבו לעמוד השדרה של הקבוצה שאימן יזהר הלוי, תמי גיל (לויתן), רבקה אגס, זהבה זילברמן ועוד. המשותף לכולן היה אהבת המשחק. אבל באופן כללי, בשנים ההן השתתפות בטוילים ובאירועים חברתיים אחרים תמיד היו בסדר עדיפויות לפני משחקי הכדורסל. במילים אחרות, למרות שהייתה קיימת מסגרת של קבוצה שהתאמנה ביחד, עדיין ההופעה למשחק הייתה משהו שהתארגן תמיד ברגע האחרון. מספרת צילה פלד-רפפורט: "עמדתי שעות ליד מגרש הכדורסל והסתכלתי על מי ששיחק על המגרש. יום אחד, באימון הקבוצה הבוגרת, קראו לי מהמגרש לשחק כדורסל עם הבוגרות, כי חסרה להן שחקנית. לאחר האימון דוד פארן (פורציה), שהיה המאמן, הזמין אותי גם לאימון הבא, וכך התחלתי לשחק כדורסל תחילה עם הקבוצה הבוגרת של יגור ובהמשך גם קבוצות אחרות.

המפנה הגדול חל בשנת 1963 עם הצטרפותה של אריאלה הר כשחקנית-מאמנת. היא הגיעה ליגור בעקבות בעלה, אורי הר (הולניגר), שהיה מאמן של קבוצת הגברים תקופה קצרה. אריאלה הייתה שחקנית מוכשרת, שהצטיינה בשורות קבוצות הפועל חיפה והפועל ת"א לפני בואה ליגור. "השד הבלונדיני" כינו אותה אנשים, שצפו בה בהיותה על המגרש. בשני המועדונים בהם שיחקה למדה את מה שהיה חסר כאן, אבל ליישם את כל זה לא היה קל. בשנים ששיחקה בחיפה ובת"א היא זיהתה את הכישרון והפוטנציאל של הבנות ביוגר והאמינה ביכולתן לזכות באליפות. "התפקיד שלי", היא אמרה למי שראיין אותה, "היה להרים את רמת המשחק של הצעירות, וכמו כן ללמד את כולן לשחק משחק קבוצתי עם תרגילים ולא להתבסס רק על מבצעים סולניים". "אריאלה הייתה מאמנת רצינית", סיפרה צילה רפפורט, "כזו שעשית מה שהיא ביקשה. יום אחד היא אחרה לאימון ביוגר, כי כל הדרך חשבה על התרגילים שהיא רוצה להעביר באימון, ומרוב מחשבות לא שמה לב והמשיכה לטבעון". אין ספק, שגישתה המקצועית השפיעה מאוד על מהלך העניינים. מאידך, ההווי

"אנחנו יכולים לקחת השנה את האליפות", אמרה לנו אריאלה הר, המאמנת-שחקנית, בפגישתנו הראשונה, ואני מודה שבסופה של אותה שיחה חשבתי שהיא חיה בסרט. אבל להפתעתי היא צדקה. באותה שנה (1963) זכתה קבוצת הבנות של הפועל יגור באליפות המדינה בכדורסל. בעיתונות נכתב, כי בסופו של משחק מרתק בין בנות הפועל ירושלים ומכבי ת"א, שהסתיים בתוצאה 38:40 לטובת הראשונות, צהלו ורגשו בנות הפועל יגור, כיוון שלאחר הניצחון הירושלמי, הן הוכרזו כאלופות המדינה. הן היו גאוות הקיבוץ, לאחר שהצליחו להתגבר על דרך רצופת מכשולים ולזכות בסיום העונה במדליות המוזהבות של האליפות. איני זוכרת, אם הפרס באליפות היה גביע או פסל שהוצב בחדר האוכל, כי אין תמונות, לא בארכיון ולא במדורי הספורט של העיתונים מאותה שנה. לאחר מותה של רותי יגורי ז"ל, שלחה נטע כמה תמונות וקטעים קצרים שנכתבו ביומן יגור בעקבות אותה זכייה. את השאר למדתי מקטעי העיתונים, ששלחה אלי לפני מספר שנים אריאלה הר ז"ל. יחד עם קטעי עיתונות נוספים, שמצאתי באינטרנט, ומעט זיכרונות הצלחתי לשחזר רק חלק מהדרך של הבנות לאליפות המדינה.

כששאלתי חברים ותיקים על נבחרות הכדורסל של הבנות בשנות החמישים והשישים חזרו משפטים כמו "מי זוכר?", "לא זוכרת", "תשאלי את אלי גור, הוא ודאי זוכר" ואלי באמת זכר.

ראשית דרכן של הבנות הייתה באופן טבעי במשחקי הילדות עם הבנים בכיתתן ועם אחרים. מכיוון שהמגרשים היו בשטח שבין בתי הכרם לכיתות, הלמות ההקפצות של הכדור על רצפת המגרש במשחקים על סל אחד או על כל המגרש, נשמעה לאורך כל שעות היום וגם בלילה. כך התגלו מיטב הכישרונות בין הבנים ובין הבנות. הקבוצה הראשונה של הבנות שהתגבשה התאמנה בהדרכתו של חיים גור (אחיו הבכור של אלי). יחד איתו הן זכו בשנת 1958 באליפות הצפון (אז קיימו שתי מסגרות למשחקי הליגה לנשים בכדורסל, צפון ודרום). השחקניות המצטיינות בשנים האלו היו: שושנקה גור (יערי), רותי עציון (יגורי), צילה (רפפורט) פלד, חנה (אגס) מזרחי, ודבורקה וולק. היו עוד בנות

תופעה מעניינת הייתה בקבוצות הכדורסל ביגור בשנים ההן: כמעט כל הבנות הן חלק ממשפחה שבניה משחקים כדורסל. משפ' אגם: יואב, חנה, רבקה. משפ' רפפורט: עקיבא וצילה. משפ' ליתן: הלל, יעקב, תמי. משפ' פונדיק: יוסי וזיוה.

בשנים הטובות של הכדורסל ביגור, לנבחרות של הגברים והנשים תמיד היו שישה שחקנים על המגרש. השחקן הנוסף היה?? לא! לא! לא! השופט! זה היה הקהל היגורי, שהצטופף על הטריבונות. לא היה כאן אולם ספורט ואפילו לא תקרה שהגנה מפני הגשם. שיחקו על מגרש הבטון, שאותו "ריצפו נערי בית הספר ביוזמתו והדרכתו של פיניה פלד" (סיפור יותם ורדי). היה ביגור קהל ביתי חם ומפרגן, שעודד את הקבוצה וציפה רק לתוצאה אחת, ניצחון!!! קהל שליווה את הקבוצה בשאגות עידוד שנשמעו עד למרחוק. על כל קליעה לסל לטובתנו הריעו, בפיספוסים ובהפסדים קיללו, ולשופט שרקו אם הגיע לו ואם לאו.

רותי

60 שנה חלפו. מהבנות ששיחקו בנבחרת המצטיינת ההיא נפטרו שלושה: דבורקה וולק, אריאלה הר (לפני מספר חודשים) ורותי עציון יגורי ב-24.1.2023. מבחינת הבנות היגוריות, רותי הייתה מודל של שחקנית רצינית וטובה. באותה שנה כבר הייתה אמה צעירה לשי, אבל התמידה להגיע לאימונים וגם למשחקים. רותי מעולם לא דיברה מעבר למה שצריך. היה בה שקט ואיפוק והייתה לה כריזמה שקטה, שגרמה לבנות להקשיב לה. כתבה צילה פלד רפפורט: "עצוב מותה של רותי דחף אותי לכתוב על הבנות שגדלו בצילה של רותי. היא הייתה הדוגמה שמשכה אותן לשחק לצידה". כשדיברתי עם רותי על אותה שנה, היא אמרה: "הכי כאב לי לבוא לחדר האוכל ולראות את המגן זרוק באחת הפינות כאבן שאין לה הופכין". סיכמנו שנמשיך לדבר, אבל הסוף כבר נכתב אחרי מותה. יהי זכרה ברוך.

הקיבוצי היה זר לה. היא באה ממועדוני ספורט גדולים, שמטרתם הייתה לנצח במשחקים ולשם זה, האמינה, צריך להתאמן באופן קבוע ומסודר. הפער בין הגישות בקבוצות כמו הפועל ת"א לקבוצה מהקיבוץ היה גדול והיה צריך להתרגל אליו. זה גרם לה לא פעם אחת להרגשת תסכול. אבל הייתה לה מוטיבציה ענקית להצלחה. במקום אחר היא הוסיפה: "כדורסל זהו משחק קבוצתי, שבו חשובה ההיכרות בין השחקניות ולצד זה חשובים גם האינטראקציה בין השחקניות, יכולת אתלטית וקליעה לסל. אלה מיומנויות שרוכשים באימונים". ואכן, תוצאות האימונים ביגור לא איחרו לבוא. כבר במשחק הראשון בעיר ללא הפסקה, נגד הפועל ת"א האלופה, חוללו בנות יגור הפתעה וזכו בניצחון זעיר (הפרש של שלוש נקודות לטובתן), בהמשך ניצחו את קבוצת מכבי ת"א (בהפרש של 12 נקודות). זו הייתה סנסציה בעולם הכדורסל הנשי. אבל גם ראשיתה של שנה ארוכה עם עליות וירידות גם במצבי הרוח. היו משחקים שבהם זכו על חודה של נקודה. לפחות מקרה אחד זכור לי, כשצילה מסרה את הכדור לדבורקה, שהייתה חופשית בפניה, וזו קלעה את סל הניצחון ממש בשניות האחרונות. איזו שמחה אדירה פרצה אז במגרש לצד אנחת הרווחה, קשה לתאר. והיו רגעי שפל בהם יגור נוצחה, כמו הפסדים של השניות האחרונות ואחרים בהם הובסה הקבוצה בהפרשים גדולים. את הסיבות לתבוסה נגד בנות הפועל ירושלים (30:59). הסבירה אריאלה: "הבנות, בעיקר המבוגרות יותר, מועסקות בכל מאורע בחיי הקיבוץ, כדורסל, מבחינתם, הוא דבר משני בחשיבותו בחייהן. לפני המשחק נגד ירושלים יצאו שלוש המצטיינות בקבוצה לסמינר רעיוני (כנראה באפעל). לא ראיתי אותן באימונים כמעט חודש ימים. הן הגיעו חזרה ליגור ממש ערב המשחק. נוסף לכך את חוסר נסיון במצבים קריטיים, אפילו שההפרש לא גדול הן נשברות מורלית. צריך אופי כדי לצאת ממצבים כאלו וזה חסר לנו".

כאמור, בסוף עונת המשחקים בשנת 1963, זכו בנות יגור באליפות המדינה והשמחה וההתלהבות היו גדולות מאוד. אבל לא לאורך זמן. ימי החולין חזרו הרבה יותר מהר מאשר חשבו. אריאלה עזבה, שלישיית הבנות המצטיינות התגייסו לצבא, והמגן שקיבלו והוצב בחדר האוכל, נותר ימים רבים כאבן שאין לה הופכין. הצעירות של הקבוצה המשיכו להתאמן עם אלי גור, אלא שלמזכירות יגור היו לגביהן תכניות אחרות. בלי ידיעתן, הודיעו מהמזכירות על פירוק הקבוצה. אגב, לפי מה שכתב בעיתונות, הופעת הנבחרת של בנות יגור התחדשה רק לאחר שנתיים, בעקבות מאבקו העיקש של אלי גור. צילה, חנה ודבורקה גוייסו לנח"ל, כמו הבנות שלפניהן, צילה ביאלסטוק, שלומית גורן ורותי יגורי. צילה פז (ביאלסטוק) זוכרת שבזכות הכישורים שלה ושל שלומית גורן (הררי) בנבחרת המקומית, נציגים מהנח"ל "חיזרו" אחריהן ושכנעו אותן להתגייס לחיל. במקום אחר נכתב שבשנת 1958 בגמר אליפות צה"ל בכדורסל לחיילות נפגשו נבחרות פיקוד המרכז והנח"ל. "המשחק היה מרתק והסתיים בניצחון הנחליות". בקבוצת הנחליות שיחקה גם רותי יגורי (עציון).

בהיכל התהילה של נבחרת בנות יגור מהמחזוריים הבוגרים רשומות השחקניות: שושנה יערי-גור, אסתרקה פלקס, גילה (כינורי) גורן, רותי עציון (יגורי). המאמן חיים גור איתו זכו באליפות הצפון בשנת 1958. רותי עציון, צילה פז, שלומית גורן-הררי (קיבוץ גבים), זמירה אגמון, מרים בן-דור, צילה רפפורט-פלד (קיבוץ רוחמה), חנה אגם-מזרחי (חיפה), דבורקה וולק - המאמן יזהר הלוי (1959). רותי יגורי, צילה רפפורט, חנה אגם, דבורקה וולק, זהבה זילברמן, זיוה לביא-פונדיק (חצרים), תמי (ליתן) גיל (תל-אביב), ספה (פורציה) סוויטצקי ורבקה אגם. מאמנת - השחקנית אריאלה הר. כאמור, בהדרכתה זכו באליפות המדינה בשנת 1963.

הא, נוסטלגיה אהובתי איזה כיף להיזכר... ומה קרה בסוף לנבחרות הגברים והנשים ביגור? כולם יודעים. ככל שעלו במיקום בליגה והיו יותר שמחים, כך נדרשו יותר לשפר את תנאי המגרש ותנאי האירוח של הקבוצות היריבות וכך סך ההוצאות הלך ותפח והכביד על כיס הגזבר. ומכיוון שזה רק ספורט, הוחלט על פירוק שתי הקבוצות הזוכות באליפות המדינה ובגביע המדינה בכדורסל ואת הכסף שנחסך שמרו למטרות אחרות... ולנו, הקהל ביצעים, נשארו זיכרונות, שמחת הניצחון, תוגת המפסידים וחצי מנה פלאפל.

רותי (יגורי) עציון - לזכרה

רותי נולדה ב-27.4.1940, בת שנייה לרחל ויצחק יגורי, אחות לאסא ז"ל ושרהלה חי. בת מחזור י"ג, שגדלה עם חברה בסביבה שהייתה מאוד מעורבת, הן במעגל החיים ביגור והן במעגל החיים הארצי.

יחסים מיוחדים היו לה עם אחיה הבכור, אסא. הוא לימד אותה לרכוב על אופניים ועוד דברים, שיצרו ביניהם חברות קרובה וחמה.

נפילתו של אסא במלחמת ששת הימים הייתה עבורה מכה כואבת מאוד. יחד עם בני משפחה דחפה להנציח את שמו על הגבעה עליה נפל, ששמה הוסב ל"יד אסא".

כבר מילדותה בלטה כספורטאית מצטיינת. באהבת הריצה הדביק אותה יאיר פלד ז"ל, כשהכין את בני חטיבת יגור למרוצי שדה. רותי המשיכה לרוץ עד לשנה שבה לא יכלה יותר. היא הגיעה למקום הראשון בין הנשים במרוץ התבור. יחד עם נבחרת "הפועל בנות יגור" זכתה בשנת 1963 באליפות המדינה בכדורסל.

בסוף שנות החמישים היא התגייסה לנח"ל ואף סיימה כקצינה מצטיינת. רותי הייתה פורצת דרך ולא פעם כופפה את "החוקים" הנוקשים גם בצבא. היא הסכימה ללבוש חצאית של הצבא רק במצעדים. באימונים דרשה ללבוש מכנסיים ואכן דרישתה התקבלה.

יעקב ורותי הכירו בעת שירותם בנח"ל. הם נישאו בשנת 1961, ובהמשך נולדו שלושת ילדיהם: שי, טל ורם. אל ביתם הצטרף מאוחר יותר, ירון קשת, שבמשך השנים הפך לחלק מהמשפחה.

לפני שנים רבות היה נוהג ביגור, כי בכל משפחה רק נהג אחד ילמד על חשבון הקיבוץ. רותי התעקשה ללמוד נהיגה, גם שליעקב היה כבר רשיון, והיתה לנהגת הראשונה ביגור מהדור השני. אחריה באו בנות נוספות. כנהגת אמבולנס הייתה אחת הפרמדיקות הראשונות במ.ד.א. את עבודתה שם עשתה בהתנדבות כמו כל מקצוע טיפולי אחר שבו עסקה.

לאחר שנים רבות של עבודה במשתלה היא למדה את שיטת אלכסנדר והפכה לאשת מקצוע מהטובות ביותר. היא העמידה חברים רבים על רגליהם. אפילו רופאים

שטיפלו באחרים העדיפו אותה בטיפול השיקומי שלהם.

רותי לא אהבה להתעסק עם כסף, כל טיפול שנתנה בשיטת אלכסנדר לא הוגבל בקבלת תמורה.

היא הייתה כמו פרח בר, שמשנה את המציאות ופורץ דרך לאחרים אחריה.

ילדיה אומרים שלימדה אותם לא לקבל כל דבר כאילו אי אפשר לשנותו. בזה היא הייתה עבורם מדריכה של החיים.

רותי לא אהבה לבשל ולאפות. אבל היו לה המון חברות שאהבו אותה בגלל יושרה, זקיפות קומתה, נאמנותה ונכונותה לעזור בהסעות לבתי חולים וליווי נשים שלא יכלו לנסוע לבדן. אחת מהן אמרה "בלי רותי לא הייתי היום כאן".

פעמיים הופיעה מחלת הסרטן בחייה של רותי. כשהייתה בת חמישים הצליחה להתגבר על המחלה ולחיות עוד שלושים שנה. זכתה לראות את ילדיה בונים את ביתם ולראות את נכדיה שכל כך אהבה. מילותיה האחרונות היו "אנחנו תמיד נהיה חזקים".

הותירה אחריה את יעקב, האיש שאיתו חלקה קרוב לשבעים שנה, שלושה ילדים, בני משפחה רחבה ושמונה נכדים.

יהי זכרה ברוך

לפני 28 שנים הספדתי את סבתי האהובה, והיום אני סופדת לך ומזדהה מעומק ליבי עם כאבן העמוק של בנותיי, נכדותייך האהבות.

אני רוצה להודות לך על כל השנים שהיית עבורי חמות טובה ותומכת, וסבתא נפלאה לבנות שלנו. הביקורים אצלכם ביגור היו עבורי תמיד חמים ומפנקים, ובכל פעם שחיפשתי רוגע ושלווה הגענו אליכם.

את תמיד בילית עם הבנות, שיחקת איתן כאילו היית בגילן, וההרגשה היתה תמיד שאת לגמרי בשבילן. ממש, עד לא מזמן, עוד התרוצצת ושיחקת עם מאיה הקטנה. תמיד אמרת לי "עם סבתא צריך לעשות רק כף! סבתא לא אחראית על החינוך". נואית סלע כתבה לי היום, "רותי היתה אישה זקופה, שהחיוך שלה תמיד הגיע לעינייה", וזה כל כך מדויק, רותי, היית זקופה בחיך ובמותך. ידעת מה טוב עבורך, ושם רצית להיות.

עזרת להרבה אנשים במהלך חיך, גם בשיטת אלכסנדר, וגם בזכות זה שתמיד ידעת להיות חברה טובה ולתמוך במי שצריך.

כל השנים האלה גם היית אחות של אסא ז"ל. אסא היה חלק מהמשפחה, והכרנו אותו ואת פועלו בזכותך. הוא כל כך היה חסר לך כל השנים... אני מקווה שעכשיו תיפגשי איתנו שם למעלה.

רותי, את היית חיים מלאים והקמת משפחה לתפארת, שהיתה עבורך הכול!

הדאגה ההדדית שלך ושל יעקב ריגשה את כולנו ומהווה השראה לזוגיות נפלאה. בשנה האחרונה, בה אבחתה כחולה, הקפדתי לדבר איתך רבות ותמיד אמרת לי תודה.

היום אני רוצה להגיד לך תודה, על כל מה שהיית עבורי ועל השיחות בינו בהן יצאתי מורמת ומחוזקת. זכרוןך נמצא איתי בכל מקום. הרקפות שלך שפורחות עכשיו בחדר, הפוטוס שלך בסלון, ושלושה דברים שלמדתי ממך: לשמור על גוף בריא ולעשות ספורט, לטייל כמה שיותר בארץ ובעולם, ולהאמין תמיד שבסוף יהיה טוב ושהדברים מסתדרים.

רותי יקרה, עכשיו השיחות שלנו יהיו דרך הלב, מקווה שתשמעי אותי שם למעלה בשמים.

רותי אהובה, נגאלת מיסוריך, נוחי בשלום על משכבך. אנחנו נשמור על אלה שכאן, ואת תשמרי עלינו מלמעלה.

אהבת ומתגעגעת, יעל

רותי יקרה, שקט לך עכשיו טוב

גם אני הייתי אחת מהמטופלות של רותי בשיטת אלכסנדר ומאז... הכל היסטוריה...

דברים שכתבתי לרותי ב-20 בספטמבר 2011

לרותי בהערכה רבה,

כמעט כל יום שישני האחרונות, מתחיל בשעה 8:00 בדיוק, בפגישה איתך, רותי, ובאמצעותך עם "שיטת אלכסנדר".

התחלה נהדרת לסוף השבוע. אני זוכרת היטב את המשפט הראשון שאמרת לי עם פנייתי לקבוע תור ל"טיפול באלכסנדר":

"שיטת אלכסנדר היא לא טיפול, כי אם לימוד", אמרת לי אז, והמשכת לפרט: "הפגישות השבועיות הן לא טיפולים כי

אם שיעורים". את האמת לא כל כך הבנתי אז בהתחלה מה המשמעות, אבל החלטתי בו במקום להתחיל וללמוד.

וכשלמדתי התחלתי להבין ולהפנים: "שיטת אלכסנדר" היא דרך חיים. כמו שאת מגדירה, היא כמו יוגה לגוף ולנפש.

כל התרגילים מכוונים לאברי הגוף, אבל הם מתחברים גם לנפש, למצב הרוח.

מושגים בסיסיים שהחדרת למחזור הדם שלי מידי שבוע והפכו חלק בלתי נפרד מההתנהלות היום יומית ומהדהדים כל

הזמן:

ראש למעלה, צוואר חפשי, גב ארוך, לא לקצר, כתפים נינוחות ולא משוכות למעלה, לתת לגוף לזרום, להרפות, לא

להתאמץ, לא ללחוץ, לתת לאברי הגוף את התנועה החופשית והטבעית שהם שכחו ושהייתה לנו כשנולדנו. להאמין

לברכיים, להעביר את התנועות לידיים ולרגלים...

בסה"כ תרגילי ישיבה ושכיבה עם כל כך הרבה תובנות ושינויים. בסה"כ ראש מוביילי המוביל אחרי צוואר ועמוד שדרה,

בסה"כ הפחתת הלחץ מהשרירים המקיפים את עמוד השדרה.

וראה זה פלא. הגוף לומד את מה ששכח, מתקן ומתרגל, והלחץ מרפה מצומת העצבים והכאב דוהה עד שהוא חולף.

כמו בהרבה מהשיעורים יש תלמיד ויש מורה. האחריות שלי היא, כמובן, על הלמידה, ההתמדה, התרגול והפנמה. הכישרון

שלך בהוראה, באמונה, במגע היד, בסבלנות ובעידוד.

היום אני יודעת ומבינה: "שיטת אלכסנדר" היא דרך חיים, אמונה והתמדה בלתי פוסקת והיום, אני לא מבינה איך זה

היה לפני שלמדתי ממך והכרתי אותך.

והיום אני מוסיפה:

לעולם לא אשכח את ידי הזהב האוחזות, המרחפות, הנוגעות לא נוגעות.

לתמיד יישאר בי חלק ממך, מהמסירות, מהשלווה, מהפשטות, מהצניעות, מהחכמה ומהנתינה.

אומרים שאדם חי בתוכנו כל עוד אנחנו מדברים ומספרים אודותיו. איך אוכל לשכוח אותך שבכל הליכה ובכל צעד

התורה שלך ממשיכה ללוות אותי לדבר אלי?

באהבה רבה, אריאלה

חולצות פורים

"ליהודים הייתה אורה ושמחה" וגם ליגורים הייתה..."

התחלנו בעדלידע ענקי ת, ילדים מכל הגילאים, הורים, סבים וסבתות, קלאבקארים מקושטים ומוסיקה. כל מי שרצה קיבל בלון. משרוקית ומטבע שוקולד. כולנו צעדנו אחרי יוכל זך. הולכת על קביים צעדה איתנו. ליד בית אחווה ילדי ה'ו' שימחו את המבוגרים עם ריקודים. "כביש השלום" צהל ועל. בחדר האוכל התכנסנו ועפרי שרון את הרונדו הרקידה. השמחה הייתה רבה.

חברי תיאטרון "אספלט" הצחיקו במופע מוזיקלי מלא חן ופעלולים. צלמת המגנטים צילמה ללא הפסקה ומקפלת הבלונים קיפלה לפי בקשה.

תודה ל**נבו ולצוות המטבח** על האוכל והארגון. תודה ל**יובל זך ולעפרי שרון**. תודה לכל המתנדבים שעזרו לסדר ולנקות. תודה לכל בית יגור על התחפושות, השמחה והנוכחות הרבה, כן יירבו.

צוות החג: תרבות יגור עינב רוזיאו, הגיל הרך: חן נועם ותמי עוז, החינוך החברתי: אהוד קוטליאר וכל צוות המדריכים.